

ЕД МАКБЕЙН ИМПРОВИЗАЦИЯ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

— Хайде да убием някого — предложи тя.

Беше блондинка, разбира се, висока и стройна, облечена в лъскава черна коктейлна рокля с дълбока цепка на бедрото и плитко деколте.

— Вече съм го правил — уведоми я Уил.

Очите ѝ се разшириха — яркосиньо в стряскащ контраст с чернотата на роклята ѝ.

— Войната в Залива — обясни той.

— Това е съвсем различно. — Тя извади маслинката от мартинито и я пъкна в устата си. — Аз говоря за убийство.

— Убийство значи, а — каза Уил. — Кого имаш предвид?

— Какво ще кажеш за момичето, което седи в другия край на бара?

— Аха, случайна жертва. И защо това да е различно от военната битка?

— *Определена* случайна жертва — уточни тя. — Ще я убием или не?

— Защо?

— Защо не? — отвърна тя.

Уил се беше запознал с жената преди не повече от двадесет минути. Всъщност дори не знаеше името ѝ. Предложението ѝ да убият някого бе дошло в отговор на стандартна реплика за свалка, която преди това успешно беше използвал много пъти:

— И как ще се позабавляваме тази вечер?

На което блондинката беше отвърнала:

— Хайде да убием някого.

Не беше прошепнала думите, дори не беше снишила глас. Просто се усмихна над ръба на чашата си с мартини и заяви с нормален глас:

— Хайде да убием някого.

Определената случайна жертва, която имаше предвид, беше обикновена на вид жена с обикновено кафяво сако, кафява копринена блуза и по-тъмнокафява пола. Приличаше на изтормозена чиновничка или секретарка — кафява коса, немигащи очи зад стъклата на доста старомодни очила, тънки устни и леко изпъкнала долна челюст. Напълно незабележителна жена. Нищо чудно, че седеше сама над чаша бяло вино.

— Да приемем, че наистина я убием — каза Уил. — Как ще се позабавляваме след това?

Блондинката се усмихна. И кръстоса крака.

— Казвам се Джесика — представи се.

Протегна ръка.

Той я пое.

— Аз съм Уил.

Предположи, че ръката ѝ е ледена от изстудената напитка, която държеше.

* * *

В тази студена декемврийска вечер три дни преди Коледа Уил нямаше никакво намерение да убива невзрачната дребна чиновничка, нито пък някой друг. Беше убил своя дял хора преди много време, благодаря, всичките *определени* случайни жертви заради факта, че носеха униформата на иракската армия, което автоматично ги правеше врагове. Какво по-определено в една война, мислеше си той. Това му даваше картбланш да ги зарови в окопите им. Това му даваше картбланш да ги убие, независимо какви тънки разграничения правеше сега Джесика между убийството и битката.

Но Уил знаеше, че това е само игра, вариация на ритуала по чифтосването, което протичаше във всеки бар в Манхатън, всяка нощ от годината. Измисляш остроумен подход, получаваш отклик, който издава интерес, и поемаш нататък. Всъщност той се запита колко ли пъти, в колко барове досега Джесика беше използвала фразата „Хайде да убием някого“. Трябваше да ѝ се признае, че подходът ѝ беше приключенски, вероятно дори опасен — да предположим, че кръстоса разкошните си крака под носа на някого, който се окаже Джак Изкормвача? Да предположим, че забърше тип, който наистина смята, че ще бъде много забавно да убие момичето, седнало само в другия край на бара? Хей, страхотна идея, Джес, хайде да го направим! Нещо, на което той всъщност негласно се надяваше, но тя, разбира се, знаеше, че просто играят игричка, нали? Тя със сигурност разбираше, че не планират истинско убийство.

— Кой ще я заговори? — попита тя.

— Предполагам, че трябва да съм аз — каза Уил.

— Ако обичаш, не използвай репликата „Как ще се позабавляваме тази вечер“.

— Ха, помислих си, че ти хареса.

— Хареса ми първия път, когато я чух. Преди пет-шест години.

— Смятах, че съм много оригинален.

— Опитай се да бъдеш малко по-оригинален с малката Алис там, става ли?

— Така ли мислиш, че се казва?

— А ти как мислиш?

— Патриция.

— Добре, аз ще съм Патриция — каза тя. — Хайде да те чуя.

— Извинете, госпожице — започна Уил.

— Добро начало — отбеляза Джесика.

— Двамата с приятелката ми забелязахме, че седите сама тук, и бихме искали да ви поканим да се присъедините към нас.

Джесика се огледа, сякаш се опитваше да открие с поглед приятелката, за която Уил разказваше на Патриция.

— Коя е вашата приятелка? — попита тя с въпросително ококорени очи.

— Красивата блондинка, която седи ей там — отвърна Уил. — Казва се Джесика.

Джесика се усмихна.

— Красивата блондинка, а?

— Прелестната блондинка — поправи се той.

— Ласкател — отбеляза тя и постави длан върху неговата. — И така, да кажем, че малката госпожичка реши да се присъедини към нас. После какво?

— Ще я обсипем с комплименти и ще я налеем с алкохол.

— И после?

— Ще я отведем в някоя тъмна алея и ще я пребием до смърт.

— Имам малко шишенце с отрова в чантата си — съобщи Джесика. — Така няма ли да е по-добре?

Уил присви очи като гангстер.

— Идеално — каза. — Ще я отведем в някоя тъмна алея и ще я отровим.

— Някой апартамент не е ли по-подходящо място? — попита Джесика.

И Уил изведнъж си помисли, че те може би изобщо не говорят за убийство, на шега или не. Нима беше възможно Джесика да замисля тройка?

— Върви поговори с жената — подкани го тя. — След това ще импровизираме.

Уил не го биваше особено в забърсването на момичета по баровете.

Всъщност, освен репликата „Как да се позабавляваме тази вечер?“ в репертоара му не присъстваха много други подходи. Донякъде се окуражи от насърчителното кимване на Джесика, но все още се чувстваше притеснен да се настани на празния стол до Алис или Патриция, или както там ѝ беше името.

Опитът му показваше, че грозноватите момичета се поддават по-трудно на ласкателства от зашеметяващите красавици. Предполагаше, че това се дължи на очакването им да бъдат излъгани и на тревогата им, че ще бъдат зарязани и разочаровани за пореден път. Алис или Патриция, или която там беше, очевидно не бе изключение от това общо правило сред посредствените жени. Уил седна на съседния стол, обърна се към нея и каза: „Извинете, госпожице“, точно както беше репетирал с Джесика, но преди да успее да промълви друга дума, тя се сви, сякаш я беше зашлевил. С ококорени от явна изненада очи тя избъбри: „Какво? Какво има?“.

— Съжалявам, ако съм ви стреснал...

— Не, няма нищо — каза тя. — Какво има?

Гласът ѝ беше писклив и тънък, с акцент, чийто произход той не можеше да определи. Очите ѝ зад дебелия стъкла на очилата бяха тъмнокафяви, все още ококорени от страх или подозрение, или може би и от двете. Тя чакаше, вторачена в него, без да мига.

— Не искам да ви притеснявам — каза той. — Но...

— Не, няма проблем — отвърна тя. — За какво става въпрос?

— Дватамата с приятелката ми нямаше как да не забележим...

— Приятелката ви?

— Дамата, която седи точно срещу нас. Блондинката в другия край на бара. — Уил посочи Джесика, която любезно вдигна ръка за поздрав.

— А, да — каза тя. — Виждам я.

— Нямахме как да не забележим, че стоите тук и пиете сама. Помислихме, че бихте пожелали да се присъедините към нас.

— О, така ли?

— Желаете ли да седнете при нас?

Последва миг на колебание. Кафявите очи примигнаха, успокоени. По тънките ѝ устни се оформи едва забележима усмивка.

— Да, мисля, че бих желала — отвърна тя. — С удоволствие.

Настаниха се на малка, отдалечена от бара маса в приглушено осветен ъгъл на помещението. Сюзан — оказа се, че не е нито Алис, нито Патриция — отново си поръча шардоне. Джесика се придържаше към мартинитата. Уил продължи с още един бърбън с лед.

— Никой не бива да пие сам три дни преди Коледа — отбеляза Джесика.

— О, да, така е, така е — съгласи се Сюзан.

Имаше дразнещия навик да повтаря всичко по два пъти. Звучеше така, сякаш в стаята има ехо.

— Този бар е на пътя ми за вкъщи — обясни тя. — И реших да поседна за една бърза чаша вино.

— Човек има нужда да се поотпусне — съгласи се Джесика с кимване.

— Да, точно така. Да се поотпусне.

Тя повтаряше и думите на другите хора, забеляза Уил.

— Наблизо ли живееш? — попита Джесика.

— Да, на една крачка.

— А иначе откъде си?

— О, боже, още ли личи?

— Какво да личи? — не разбра Уил.

— Акцентът. О, боже, още ли личи? След всичките уроци? О, боже.

— И какъв е този акцент? — поинтересува се Джесика.

— Алабама. Монтгомъри, Алабама — смотолеви тя.

— Не долавям никакъв акцент — каза Джесика. — Ти усещаш ли някакъв акцент, Уил?

— Ами всъщност това е регионален диалект — уточни Сюзан.

— Говориш така, сякаш си родена тук, в Ню Йорк — нагло излъга Уил.

— Много мило от ваша страна — каза тя. — Наистина много мило.

— Откога си в града? — попита Джесика.

— Вече станаха шест месеца. Дойдох в края на юни. Актриса съм.

„Актриса“, помисли си Уил.

— Аз съм медицинска сестра — каза Джесика.

„Актриса и медицинска сестра“, помисли си Уил.

— Така ли? — учуди се Сюзан. — В някоя болница ли работиш?

— В „Бет Израел“ — каза Джесика.

— Мислех, че това е синагога — изтърси Уил.

— Също и болница — кимна Джесика и отново се обърна към Сюзан. — Гледали ли сме те в нещо? — попита я.

— Не, освен ако не сте били в Монтгомъри — усмихна се Сюзан. — „Стъклената менажерия“? Знаете ли „Стъклената менажерия“? Тенеси Уилямс? Пиесата на Тенеси Уилямс? Играх Лора Уингейт в местна продукция на „Пейпър Плейърс“. Тук още не съм участвала в нищо. Всъщност работя като сервитьорка.

„Сервитьорка“, помисли си Уил. Двамата с медицинската сестра се каним да убием най-посредствената сервитьорка в Ню Йорк.

Или по-лошо, каним се да я вкараме в леглото.

* * *

По-късно си помисли, че сигурно Джесика е предложила да купят бутилка шампанско „Моет Шандон“, да го занесат в апартамента на Сюзан и да пийнат по едно преди лягане, защото апартаментът ѝ беше съвсем близо, на една крачка, както самата Сюзан беше изтъкнала по-рано. Или може би Уил беше направил предложението, набрал малко повече смелост от обичайното, благодарение на четирите бързи шота „Джак Даниелс“. Или може би Сюзан ги беше поканила в

гнезденцето си, което се намираше в сърцето на театралния квартал, на един хвърлей от „Фланаганс“, където самата тя бе изпила три-четири чаши шардоне и бе започнала да им разиграва цялата сцена, в която джентълменът Калър счупва малкия стъклен еднорог, а Лора се преструва, че не е голяма трагедия, играейки и двете роли, което, Уил беше сигурен в това, накара бармана да обяви последни поръчки цели десет минути по-рано от обичайното.

Тя беше ужасна актриса.

Но, о, колко вдъхновена!

В мига, в който се озоваха на улицата, тя вдигна ръце нагоре към небето с широко разтворени пръсти и изкрещя със смразяващия си южняшки акцент:

— Само го вижте! Бродуей! Великият бял път! — а после направи нещо като пирует, като се въртеше и танцуваше по улицата с все още високо вдигнати ръце.

— Господи, давай да я убием по-бързо! — прошепна Джесика на Уил.

И двамата избухнаха в смях.

Сюзан сигурно си помисли, че споделят въодушевлението ѝ.

Уил предположи, че момичето не знае какво го чака след малко.

Или може би знаеше.

По това време на нощта проститутките вече бяха започнали разходката си по Осмо авеню, но никоя от тях дори не повдигна вежди към Уил, вероятно приемайки, че вече е двойно зает, с по едно момиче, увиснало на всяка от ръцете му. Той купи бутилка шампанско, но не „Моет Шандон“, а „Въов Клико“ от един магазин за алкохол, който все още беше отворен, и отново пое по улицата, хванати за ръка.

Апартаментът на Сюзан представляваше студио на третия етаж в сграда без асансьор на ъгъла на 49-а и 9-а. Качиха се по стълбите, водени от Сюзан, която спря пред апартамент 3А, взе да рови за ключовете в чантата си, най-накрая ги откри и отключи вратата. Мястото беше обзаведено в стил, който Уил определи като пестеливост на мизерстващата актриса. Миниатюрна кухня вляво от входа. Двойно легло покрай далечната стена, врата до него, която Уил предположи, че води към банята. Диван и два фотьойла, тоалетка с огледало. На стената до входа имаше врата, зад която се криеше килер. Сюзан взе палтата им и ги закачи.

— Нали нямате нищо против да се освежа? — попита тя и влезе в банята.

Джесика повдигна вежди.

Уил отиде в кухнята, отвори хладилника и напълни с лед купата, която откри в горните шкафове. Освен това намери и три чаши за безалкохолно, допускайки, че той ще трябва да ги сервира. Джесика седеше на дивана и го наблюдаваше, докато той отваряше шампанското. Пенливата течност изригна с шумен пукот, а в същото време от банята излезе друга блондинка.

* * *

Отне му секунда да осъзнае, че това беше Сюзан.

— Гримът и облеклото играят огромна роля в пресъздаването на даден персонаж — отбеляза тя.

Сега беше слаба млада жена с къса, права руса коса, хубави гърди, които се подаваха от извитото деколте на червена блуза, къса, тясна черна пола, стройни крака и черни обувки с много високи токове. На дясната си ръка бе праметнала кафявата перука, която носеше в бара, а когато отвори лявата си длан и я протегна към него, той видя зъбните протези, които правеха долната ѝ челюст да изглежда изпъкнала. През отворената врата на банята се виждаше безформеният ѝ кафяв костюм, увиснал на душа. На мивката стояха очилата ѝ с диоптър.

— Подплънките около талията ме правят пухкава — каза тя. — На курса имаме най-различен реквизит.

Южняшкият ѝ акцент беше изчезнал, забеляза той. Кафявите очи също.

— Но очите ти...

— Контактни лещи — обясни Сюзан.

Истинските ѝ очи бяха сини като на... като на Джесика. Всъщност двете можеха да минат за сестри.

— Можете да минете за сестри — каза той гласно.

— Вероятно, тъй като наистина сме сестри — отвърна Джесика.

— Но успяхме да те заблудим, нали?

— Мамка му.

— Хайде да опитаме шампанското — предложи Сюзан и отлетя към кухнята, където бутилката почиваше в купа с лед. Тя я взе, наля в чашите за безалкохолно и отнесе трите чаши обратно в другата стая, преплела пръсти около тях. Джесика пое едната чаша. Сюзан подаде друга на Уил.

— Да прием за нас тримата — вдигна тост Джесика. — И за импровизацията — добави Сюзан.

Пиха.

Уил си помисли, че го очаква убийствена нощ.

* * *

— Двете ходим на един и същи актьорски курс — осведоми го Джесика.

Тя все още седеше на дивана, кръстосала крака. Разкошни крака. Уил се беше настанил на един от фотьойлите. Сюзан седеше на фотьойла срещу него, също кръстосала крака, също разкошни крака.

— И двете искаме да станем актриси — обясни Джесика.

— Мислех, че си медицинска сестра — каза Уил.

— Да, така е. По същата причина и Сюзан е сервитьорка. Но амбицията ни е да играем на сцена.

— Един ден ще станем звезди.

— Имената ни ще бъдат изписани под светлините на Бродуей.

— Сестрите Картърс — каза Джесика.

— Сюзан и Джесика! — възкликна сестра ѝ.

— Да прием за това — предложи Уил.

— Ние всъщност не сме от Монтгомъри — отбеляза Джесика.

— Сега разбирам. Но акцентът ти беше много добър, Сюзан.

— Регионален диалект — поправи го тя.

— От Сиатъл сме.

— Където вали непрекъснато — отбеляза Уил.

— Не, това въобще не е вярно — не се съгласи Сюзан. — Даже в Сиатъл вали много по-рядко, отколкото в Ню Йорк, и това е факт.

— Статистически доказан факт — кимна Джесика и пресуши чашата си. — Има ли още от този пенливец?

— Да, много — отвърна Сюзан и се надигна от фотьойла, разкривайки значителна част от бедрото си, докато ставаше.

Уил ѝ подаде и своята празна чаша. Надяваше се, че дамите няма да се напият твърде много. Тази вечер имаха сериозна задача, трябваше да изнесат една сериозна импровизация.

— И откога живеете в Ню Йорк? — попита той. — Истината ли казахте в бара? Едва от шест месеца?

— Точно така — потвърди Джесика. — От края на юни.

— Оттогава посещаваме актьорски курсове.

— Наистина ли си участвала в „Стъклената менажерия“? „Пейпър Плейърс“? Съществува ли такова нещо?

— О, да — отвърна Сюзан, връщайки се с пълните им чаши. — Но в Сиатъл.

— Никога не сме ходили в Монтгомъри.

— Това бяха част от репликите ми — обясни Сюзан — на героинята, която играех в бара. Малката тъжна Сузи.

И двете момичета се разсмяха.

Уил се засмя заедно с тях.

— Аз играех Аманда Уингейт — каза Джесика.

— В „Стъклената менажерия“ — обясни Сюзан. — Когато я играх в Сиатъл. Майката на Лора. Аманда Уингейт.

— Всъщност аз съм по-голямата — каза Джесика. — В истинския живот.

— На тридесет е — допълни Сюзан. — Аз съм на двадесет и осем.

— Сам-самички в големия лош град — каза Уил.

— Аха, сам-самички — повтори Джесика.

— А тук ли спите? — попита Уил. — В леглото в отсрещната стая? Самички в голямото лошо легло?

— Охо — възкликна Джесика. — Сю, той иска да знае къде спим.

— По-добре да внимаваме — каза Сюзан.

Уил реши да задържи малко топката, да играе малко по-бавно ходовете си.

— А къде е училището по актьорско майсторство, в което ходите? — попита той.

— На Осмо авеню.

— Близо до „Билтмор“ — обясни Сюзан. — Знаеш ли театъра „Билтмор“?

— Не, съжалявам.

— Ами, близо е до него — продължи Джесика. — Чувал ли си за мадам Д'Арбус?

— Не, за съжаление не съм чувал.

— Тя е много известна — изтъкна Сюзан.

— Съжалявам, просто не съм запознат с...

— Школата „Д'Арбус“? Никога не си чувал за Школата по актьорско майсторство „Д'Арбус“?

— Съжалявам, не съм.

— Но тя е световноизвестна — каза Сюзан.

Тя изглеждаше доста нацупена, почти сърдита. Уил се уплаши, че губи почва. Бързо.

— И така... ъ-ъ... каква беше идеята да се маскираш тази вечер? — попита той. — Да отидеш в бара като... ъ-ъ... надявам се, че няма да се обидиш... невзрачна чиновничка, за каквато наистина те взех.

— Бях много добра, нали? — усмихна се Сюзан.

Усмивката ѝ, без фалшивата изпъкнала долна челюст, беше доста приятна. Устните ѝ вече не изглеждаха тънки. Невероятно как малко червило може да направи устните на едно момиче сочни. Той си представи тези устни върху своите устни в леглото в отсрещната стая. Представи си и устните на сестра ѝ върху своите. Представи си устните и на трима им, впити едни в други, преплетени...

— Това беше част от упражнението — каза Сюзан.

— Какво упражнение?

— Да открием мястото — обясни Джесика.

— Мястото на героя — допълни Сюзан.

— Където преживява интимен момент — обясни Джесика.

— Смятахме, че може да е в бара.

— Но сега мислим, че може да е тук.

— Е, ще бъде тук — каза Джесика. — Когато го създадем.

Смисълът на думите им се изплъзваше на Уил. За съжаление той усещаше, че и момичетата му се изплъзват. Леглото, което се намиреше на около петнадесет фута разстояние, сякаш се стопи в недостижима далечина. Трябваше да си върне позициите. Но засега не

знаеше как. Не и докато двете безспирно бърбеха за... за какво ли говореха всъщност?

— Извинете — прекъсна ги той. — Но какво точно се опитвате да създадете?

— Един интимен момент на героя — заяви Джесика.

— Това място ли ще използваме? — попита Сюзан.

— Мисля, да. Не смяташ ли, че е подходящо? Собственият ни апартамент. Едно истинско място. Поне моето усещане е много истинско. Ти не го ли усещаш истинско, Сю?

— О, да. Така е. Усещам го много истинско. Но все още не чувствам интимността на момента. Ти чувстваш ли интимността?

— Не, още не.

— Извинете, дами... — намеси се Уил.

— Брей, сега пък сме дами — завъртя очи Сюзан.

— ... можем да станем много по-интимни, ако това е усещането, което търсите.

— Ние говорим за интимен момент — обясни Джесика. — Начинът, по който се държим, когато никой не ни гледа.

— Ами сега никой не ни гледа — насърчи ги Уил. — Можем да направим каквото си поискаме и никой никога няма да...

— Мисля, че не разбираш — прекъсна го Сюзан. — Сега се опитваме да пресъздадем интимните чувства на героя.

— Ами да започнем да ги пресъздаваме тези чувства — предложи Уил.

— Тези чувства трябва да са истински — каза Джесика.

— Трябва да са напълно истински — добави Сюзан.

— За да можем да ги приложим към сцената, която разиграваме.

— Аха! — възкликна Уил.

— Май загоря — каза Джесика.

— За бога, загоря.

— Вие репетирайте някаква сцена.

— Браво!

— Каква сцена?

— Сцена от „Макбет“ — обясни Сюзан.

— Където тя му казва да си натегне куража до краен предел — добави Джесика.

— Лейди Макбет.

— Казва на Макбет. Когато той започва да се колебае за убийството на Дънкан.

— Натегни куража си до краен предел — издекламира Джесика, този път убедително. — И няма да се провалим.

Тя погледна сестра си.

— Беше много добре — отбеляза Сюзан.

Уил си помисли, че може би се е върнал в играта.

— Натегни куража си, а? — многозначително се усмихна той и отпи поредната глътка шампанско.

— Тя му казва да не е такъв пъзльо — поясни Сюзан.

— Работата е там, че двамата кроят как да убият краля, разбираш ли? — каза Джесика.

— Това е един интимен момент за тях.

— В който двамата обсъждат какво се канят да направят.

— Планират убийство.

— Какво ли е усещането? — попита Сюзан.

— Какво ли се случва в главите им? — попита Джесика.

— Този интимен момент в главата ти.

— Когато всъщност обмисляш нечия смърт.

В стаята се възцари тишина.

Сестрите се спогледаха.

— Някой иска ли още шампанско? — попита Сюзан.

— С удоволствие ще пийна още малко — обади се Джесика.

— Аз ще наля — надигна се Уил.

— О, не, остави на мен — прекъсна го Сюзан, взе чашата му и отнесе трите празни чаши в кухнята.

Джесика кръстоса крака. Уил чуваше как Сюзан пълни чашите в кухнята. Очите му следяха поклащания се крак на Джесика, обувката ѝ, която се клатушкаше върху пръстите ѝ и а-ха да падне.

— Значи всичко онова в бара е било част от репетицията, така ли? — попита той. — Предложението ти да убием някого? А после избра сестра си за жертва.

— Ами нещо такова.

Обувката ѝ падна. Тя се наведе, за да я вземе, като протегна крака, а черната рокля се вдигна високо на бедрата ѝ. Тя кръстоса крака, обу отново обувката и се усмихна на Уил.

Сюзан се върна с пълни чаши.

— Има още малко — каза тя и раздаде чашите.
Джесика вдигна своята в наздравица.
— В тези времена — каза тя. — Отчитам любовта ти.
— Наздраве — отпи Сюзан.
— В смисъл? — попита Уил, но и той отпи.
— Това е от сцената — обясни Джесика. — Всъщност това е началото на сцената. Когато той започва да се колебае. В края на сцената тя вече го е убедила, че кралят трябва да умре.
— Лъжовното лице ще скрие що лъжовното сърце издава — кимна Сюзан.
— Това е последната реплика на Макбет. В края на сцената.
— Затова ли се беше облякла като чиновничка? Лъжовното лице трябва да скрие... как го каза?
— Онова, което лъжовното сърце издава — повтори Сюзан. — Но не, не се бях дегизирала за това.
— Ами защо тогава?
— Това си беше моят начин да пресъздам героя.
— Може би в крайна сметка нищо не е схванал — предположи Джесика.
— Герой, който би убил — уточни Сюзан.
— Трябваше да се превърнеш в невзрачна?
— Ами, по-скоро трябваше да се превърна в друг човек. Някой, който въобще не прилича на мен. Но се оказа, че не е достатъчно. Трябваше да открия и подходящото място.
— Мястото е тук — заяви Джесика.
— *И сега* — добави Уил. — Така че, дами, ако нямате нищо против...
— О, хайде пак дами — отново завъртя очи Сюзан.
— ... може ли да престанем с тези актьорски работи за минутка?
— А какво ще кажеш за твоите интимни моменти? — попита Сюзан.
— Аз нямам интимни моменти.
— Никога ли не пърдиш сам в тъмното? — попита Джесика.
— Никога ли не мастурбираш сам в тъмното? — попита Сюзан.
Долната челюст на Уил направо увисна.
— Ето това са интимни моменти — обясни Джесика.
По някаква причина Уил не можеше да си затвори устата отново.

* * *

— Май започва да действа — каза Сюзан.

— Вземи чашата от ръката му, преди да я изпусне — подкани я Джесика.

Уил ги наблюдаваше с широко отворена уста и очи.

— Сигурно си мисли, че е кураре, бас държа — каза Джесика.

— Откъде пък бихме могли да намерим кураре?

— От джунглите на Бразилия?

— Венецуела?

Двете момичета се разсмяха.

Уил не знаеше дали е кураре, или не. Знаеше само, че не може да говори и да се движи.

— Е, на него му е ясно, че не сме ходили до Амазонка за отрова — каза Джесика.

— Точно така, той знае, че си медицинска сестра — каза Сюзан.

— В „Бет Израел“ — добави Джесика.

— Там имаш достъп до много лекарства.

— Дори лекарства със синтетично кураре.

— Да, има доста такива.

— Изброй му ги, Джес.

— Не искам да го отегчавам, Сю.

— Курарето трябва да се инжектира, Уил, знаеш ли това?

— Туземците потапят стрелите си в него.

— После изстрелват стрелите с тръбички.

— Жертвите се парализират.

— Безпомощни са.

— Смъртта настъпва от асфиксия.

— Това означава, че не можеш да дишаш.

— Защото дихателните мускули се парализират.

— Имаш ли вече проблеми с дишането, Уил?

Доколкото можеше да прецени, той нямаше проблеми с дишането. Но какво говореха те? Нима казваха, че са го отровили?

— Синтетичните са под формата на таблетки — осведоми го Сюзан.

— Лесно се стриват.

— Лесно се разтварят.

— Има много законни възможности за употреба на лекарства със синтетично кураре — информира го Джесика.

— Стига да си внимателен с дозировката.

— Ние не бяхме особено внимателни с дозировката, Уил.

— Шампанското не ти ли нагарчаше?

Той искаше да поклати отрицателно глава. Шампанското имаше чудесен вкус. Дали пък не беше твърде пиян, за да прецени какъв вкус е имало? Но той не можеше да поклати глава, нито да произнесе и дума.

— Хайде да го наблюдаваме — предложи Сюзан. — Да изучаваме реакциите му.

— Защо? — попита Джесика.

— Ами може да ни е от полза.

— Не и за сцената, която репетираме.

— Убивайки някого.

— Убивайки някого, да.

Убивайки мен, помисли си Уил. Те всъщност убиват мен.

Но не...

Момичета, помисли си той, правите грешка. Това не е начинът. Нека се върнем към първоначалния план, момичета. Първоначалният план беше да гръмнем бутилка шампанско и да скочим в леглото заедно. Първоначалният план беше да споделим тази прекрасна вечер три дни преди... всъщност вече само два дни, защото полунощ отдавна мина... само два дни преди Коледа, да споделим заедно една нощ без усложнения, един сестрински акт с един изпълнен с желание трети партньор — само това трябваше да се случи. Как изведнъж положението стана толкова сериозно? Момичета, няма причина да се захващате толкова сериозно с уроците по актьорско майсторство и интимните моменти, тази вечер се отдайте само на смях и забавление. Защо ви трябваше да слагате отрова в шампанското ми? Искам да кажа, господи, момичета, защо ви трябваше да правите това, когато се разбирахме толкова добре?

— Чувстваш ли нещо? — попита Сюзан.

— Не — отвърна Джесика. — А ти?

— Мислех, че ще се почувствам...

— И аз.

— Не знам... зла или нещо такова.

— И аз.

— Само като си помислиш, убиваме човек! Мислех, че ще е нещо специално. А то...

— Знам какво имаш предвид. То е като да гледаш как някого, не знам, го подстригват или нещо такова.

— Може би трябваше да опитаме с нещо друго.

— Искаш да кажеш не с отрова?

— Нещо по-драматично.

— По-плашещо, разбирам те.

— Да измъкнем някаква реакция от него.

— Вместо само да стои като пън.

— Да стои като пън и да умира.

Момичетата се наведоха над Уил и се възряха в лицето му. От толкова близко разстояние техните лица изглеждаха разкривени. Сините им очи сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си.

— Направи нещо — нареди му Джесика.

— Направи нещо, идиот — повтори Сюзан.

Продължиха да го наблюдават.

— Предполагам, не е късно да го наръгаме с нож — предложи Джесика.

— Мислиш ли? — попита Сюзан.

Моля ви, не ме наръгвайте, помисли си Уил. Страхувам се от ножове. Моля ви, не ме наръгвайте.

— Да видим с какво разполагаме в кухнята — каза Джесика.

Внезапно Уил остана сам. Внезапно момичетата изчезнаха. Зад него...

Не можеше да обърне глава, за да ги види.

... чуваше ги как тършуват из кухненските чекмеджета зад гърба му, чуваше тракането на прибори...

Моля ви, не ме наръгвайте, помисли си той.

— Какво ще кажеш за този? — попита Джесика.

— Изглежда ужасно голям — отговори Сюзан.

— Прережи му хубаво гърлото — каза Джесика и се разсмя.

— Да го видим тогава дали ще седи като пън.

— Изтръгни някаква реакция от него.

— Която ще ни помогне да почувстваме нещо.

— Сега го разбираш, Сю. В това е целият смисъл.

Уил започна да усеща стягане в гърдния кош. Ставаше му все по-трудно да диша.

В кухнята момичетата отново се разсмяха.

Защо се смееха?

Бяха ли казали нещо, което той не успя да чуе? Щяха ли да направят нещо друго с ножа, освен да прережат гърлото му? Искаше му се да си поеме дълбоко дъх. Знаеше, че ще се почувства много по-добре, ако само си поеме дълбоко дъх. Но той... той... изглежда, не беше... способен да...

— Хей! — кресна Джесика. — Ти! Не смей да умираш!

Сюзан я погледна.

— Мисля, че свърши — отбеляза тя.

— Мамка му! — изруга Джесика.

— Какво правиш?

— Проверявам му пулса.

Сюзан изчака.

— Нищо — констатира Джесика и пусна китката му.

Сестрите продължиха да наблюдават Уил, който седеше отпуснат във фотьойла с увиснала челюст и широко отворени очи.

— Изглежда съвсем мъртъв — отбеляза Джесика.

— По-добре да го разкараме оттук.

— Ще бъде добро упражнение — каза Джесика. — Да се отървем от трупа.

— Давай. Обзалагам се, че тежи поне деветдесет килограма.

— Нямах предвид добро физическо упражнение, Сю. А добро актьорско упражнение.

— А, да. Какво е чувството да се отървеш от трупа. Точно така.

— Да се залавяме за работа — подкани я Джесика.

Започнаха да го вдигат от фотьойла. Всъщност той доста тежеше. Тръгнаха да го влачат към входната врата.

— Кажи ми нещо — започна Сюзан. — Чувстваш ли вече нещо?

— Нищо — отвърна Джесика.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.